

NECESSITAT

El cercle dels jorns del cel desert, que gira
en silenci davant l'esguard dels mortals,
gola oberta aquí baix, on cada hora hi enfora
tants de crits, tan suplicants i tan cruels;

i els astres, lents als passos de sa dansa,
sola dansa fixa, esclat mut d'allà dalt,
sens forma malgrat nostre, ni nom, ni ritme,
massa perfectes, que no tenen defecte;

suspesos d'ells, la còlera nostra és vana.
Calmeu-nos la set si ens trossegeu el cor.
Clamant i desitjant, el seu cercle ens arrossega;
els nostres amos lluents sempre han vençut.

Esqueixeu la carn, cadenes de llum pura.
Clavats sense un crit en el punt fix del nord,
l'ànima exposada, nua, a les ferides,
obeir-vos volem fins a la mort.

Nota del traductor:

1.- Simone Weil escrigué aquest poema entre setembre del 1941 i maig del 1942, durant la seva estada a Marsella.